

FREDLØS

EN PRAGTFULD LAPLANDSFILM

Pressen skrev:

Da sidste Billede af Nordisk Films Co.s sidste Produktion „Fredløs“ blændedes bort, brød et voldsomt Bifald løs. Et første Klasses dansk Filmsarbejde.

Sandheden om „Fredløs“ er nu engang den, at her er paa dansk Initiativ, ved dansk Instruktion og ved dansk-svensk Samarbejde skabt en Film, som fuldt ud staar paa Højde med Flertallet af de bedste udenlandske Films.

EN PRAGTFULD FILM

Et første Klasses dansk Films-Arbejde - skrev Pressen

Filmen der gaar til Hjertet — der betager overvælder griber og efterlader det smukkeste Indtryk. — Paa Højde med de bedste udenlandske Film.

Stærke Følelser - voldsomme Skæbner, Finnernes heltemodige Frihedskrig - Kamp med Ulve-Flugt og Oprør - en betagende Kærlighedsfortælling mellem Storbondens Søn og Lappigen fra det høje Nord - Sibellus' skønne Musik - stærk og dramatisk i Handling - pragtfulde Billeder fra Lapmarkens storslaaede Natur

Sveriges dygtigste Skuespillere medvirker

Optaget af:

ISCENESAT AF:

GEORGE SCHNÉEVOIGT

MED

GULL-MAJ NORIN • STEN LINDGREN

JOHN EKMAN • EMIL FJELLSTRÖM

• SVEN BERGVALL •

Eneret: A/S Nordisk Films Kompagni

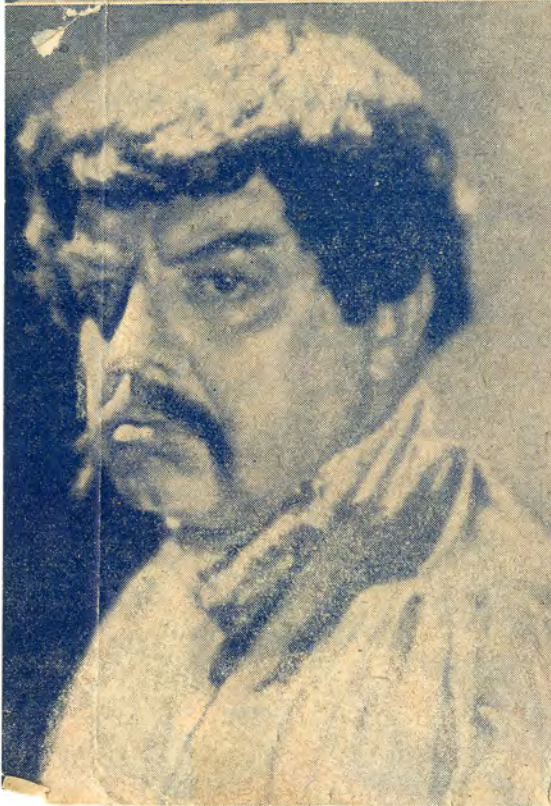
Pressen skrev:

Det er sandsynligt, at „Fredløs“ bliver en stor populær Sukces. Det er nok en „alvorlig“ Film, men alvorlig paa en Maade, som bringer dansk og svensk Films Storhedsdage i Erindring. Alene for det sidste Optrins Skyld er „Fredløs“ værd at se. Det er effektivt folkelig Filmsdramatik - en Film uden andre Pretentioner end dem, den kan svare til

DRAMATISK KÆRLIGHEDSFORTÆLLING FRA DET HØJE NORD.

Et aldeles ypperligt Manuskript, fast og logisk i Opbygningen, ladet med dramatisk Kraft og skær Poesi, med spændende og gribende Optrin og knivskarpe Kontraster. Skildringen af de to Unges fredløse Færd rummer Stof til et grandioست, romantisk Filmsdigt. Dette Manuskript vælder af „Stof“, det svulmer af Muligheder. — Gull-Maj Norin er henrivende som Aino. Hendes særprægede Charme og Ydre klæder Figuren. Sten Lindgren er sympatisk og ærlig, bedre og bedre, som Modgangen modner ham. John Ekman med ypperlig Maske og kraftfuldt Spil.

FREDLØS

**GULL-MAJ NORIN
STEN LINDGREN**

FREDLØS

FREDLØS

Manuskript af
George Schnéevoigt og Fleming Lynge

Isenesat af
GEORGE SCHNÉEVOIGT

Musiken komponeret og arrangeret af *Ferenc Farkas*

Ledemotiv: Finlandia og Valse triste af *Jean Sibelius*

PERSONER:

Ilmari Mortaja, Storbonde i Petchenga	Sven Bergvall
Saima, hans Hustru	Tekla Sjöblom
Juhani, deres Søn	Sten Lindgren
Aslak, en Lap	Otto Landahl
Aino, Aslaks Datter	Gull-Maj Norin
Boris Borodoff, russisk Guvernør i Petchenga ...	John Ekman
Ivan, hans Livkosak	Emil Fjellström
Matti Paljakkn, Storbonde i Petschenga	Robert Johnsson
Maikkii, hans Datter	Karin Albihn
Paavo, en Lap	Theodor Tugai

System: Petersen & Poulsen.

Eneret for Danmark:

A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI

FREDLØS

FINLAND — i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede.

Der kommer en ny Guvernør til Petschenka — den lille By højt mod Nord. Med bange Anelser afventes han af Befolkningen. Der gaar Rygter om hans Grusomhed — at han er faldet i Unaade ved Kejserhoffet i Rusland og forvist til den fjerne Provins.

Juhani Mortaja, den velhavende Bonde *Ilmaris* unge, kønne Søn, suser i sin Slæde til Kroen, hvor der om Aftenen er Dans. Ved hans Side sidder *Maikkii*, den rige *Paljakkis* Datter. Med sine smukke Øjne betragter hun *Juhani* — beundrende hans sikre Kørsel — forelsket i den unge, stærke Fyr. Men *Juhani* har kun Tanke for sine Heste.

I den vildeste Fart indhenter de en anden Slæde, der ligeledes jager mod Byen — og da det omsider lykkes Juhani at passere den, vender han sig med et triumferende Blik — leende mod de Kørende i den anden Slæde — uden at vide, at det er *Borodoff*, den nye Guvernør — og hans Livkosak, hans Slave — *Ivan*. Det er Borodoffs og Juhanis første Møde.

Rygerne har ikke overdrevet. Borodoff fører et sandt Rædselsregimente. Knutten hagler og Galgen staar parat — og „Raadet“ bøjer lydigt Hovederne for Borodoffs Ønsker og Vilje.

Hans første Gerning er at afkræve Befolkningen deres Vaaben. Han skal vide at knægte deres Modstand — for dybest i det finske Folk ligger jo Drømmen om at afkaste det russiske Aag — igen at blive et frit Folk. Mange lyder — men Ilmaris Vaaben forbliver, hvor de er. For ham er Kærligheden til Finland stærkere end noget andet — og det gælder om at være parat, naar Øjeblikket kommer. —

Borodoff sidder i sit Raad. Lappen Aslak har ikke betalt Skat af sine Rener. Han skal hentes ned til Afregning — og Borodoffs Blik falder paa Ilmari Mortaja: *Din Søn* holder jo af at køre stærkt, *han skal hente ham!* Juhani faar fem Dage, skønt Turen til Koma-Sletten ellers tager den dobbelte Tid.

Juhani kører af Sted — fulgt af Forældrenes gode Raad og Formaninger — og stærkt gaar det — i vildeste Fart — uden Søvn, uden Hvile. Juhani naar frem til Aslak og overtaler ham til at tage med til Guvernøren — og *Aino*, Aslaks Datter, ledsager ham. Der er saa meget, hun maa købe i Petschenga — hun skal jo snart have Bryllup med Paavo, den unge rige Lap med de tilbedende Hundeøjne. De tager Afsked med Paavo — naar de kommer tilbage, skal Brylluppet staa. Men anderledes gaar det til, for Ainos Tanker har vendt sig til Juhani, og Juhani har følt fra første Stund, han saa Aino, at hun maatte blive hans — —. Inden Fristens Udløb naar de tilbage til Petschenga — og snart efter ringer Bryllupsklokkerne i Kirken for Juhani og Aino. Og Aslak drager alene tilbage — opfyldt af Had til Finnedrengen, der tog hans Datter fra ham.

Det er Bryllupsaftenen i Mortajas Gaard. Uden for et Vindue staar Maikkii, den forsmaaede — og lytter til Lystigheden — ser de Unges Lykke. Pludselig falder hendes Blik paa Ovnen i Stuen — hvor hun engang ved et Tilfælde saa Mortaja gemme sine Vaaben. I sin afsindige Jalousi styrter hun til Borodoff — og snart efter er Bryllupslystigheden slut — brudt af Kosakkerne, der kommer ind og finder Vaabnene i Ovnen — —

Ilmari Mortaja idømmes Forvisning til Sibirien — men han foretrækker *Doden* — for sin egen Haand. Han vil ikke trække Saima, sin Hustru, som han elsker, med i Ulykken.

Der gaar Tid, Juhani og Aino lever for hinanden — lykkelige og søger at lindre Saimas Sorg. Men Juhani har en Angst i sig — at Borodoffs Øjne skal falde paa Aino — som de er faldet paa saa mange af Byens unge Kvinder, og Aino er jo dog en af de smukkeste.

Længe varer det heller ikke. Et tilfældigt Møde i Kirken — og snart efter — en sen Aften faar Juhani Bud fra Borodoff om at køre med et Brev til Lensmanden i Umana. Uden Mistanke tager han af Sted — men da han netop skal passere Broen over Mirja-Elven, hører han et Menneske skrig i Nød. Han styrter hen og finder Ivan fastklemt mellem Træværket ved Bropillerne, som han har været ved at save over — og i samme Øjeblik staar det hele Juhani klart: — hvorfor han blev sendt væk — skulde køre over Broen ved Mirja — en nem Maade for Borodoff at blive ham kvit paa! Han vender Slæden og kører tilbage i vildeste Fart — og staar i Guvernørens Stue — tidsnok til at frelse Aino fra Borodoff. „Du har ikke udført min Ordre,“ siger Borodoff, „og din Straf skal du faa med det samme — inden i Morgen er du ude af Byen med din Kvinde, og for Fremtiden har du intet Hjem — intet blivende Sted. Du maa intet Arbejde tage — ingen maa have med dig at gøre — du maa fly og flygte for Menneskene, for enhver, du møder, har Lov at tage dit Liv — Du er — fredløs! — — —

Som fredløse lever Juhani og Aino — borte fra Menneskene — men de har hinanden, og det er dem nok. Sletterne, Skovene, Bjergene, det er jo deres altsammen — selv om Menneskene har vendt sig imod dem — de er dog lykkelige — frie som Fugle — —

En Dag træffer Aslak paa Paavo — den forsmaaede Brudgom. Og Aslak indgiver ham Tanken at dræbe Juhani. Han har Lov dertil. Paavo opsøger Juhani — men hans Skud forfejler — og Juhanis Kniv sidder straks efter i hans Hjerte. En Lap bringer Bud om Drabet — og en Belønning paa ti Tusinde Rubler udsættes paa Juhanis Liv — *Morderen Juhani Mortaja!*

Nu er Juhani og Aino for Alvor fredløse — jagede, som Ulvene, de hører tude i Natten ude over de endeløse Vidder — oppe i de vilde, ensomme Bjerge, hvor de nu maa bygge sig deres Snehytte. En Snestorm raser — Hytten ligger begravet. Sult, Kulde — alt prøver de. Da Stormen omsider er forbi, gaar Juhani for at søge Vildt. Da han kommer tilbage, ser han Ulvespor i Sneen — lige hen mod Hyttens Dør. Aino har kæmpet med de rasende Dyr, og et Par blodige Ulvekroppe ligger for hendes Fødder. Selv er hun besvimet — Rædslen har været for meget for hende. I Feberen fabler hun om Ulvekød — Blod og den hvide Sne.

Juhani sidder sorgbetyngt ved hendes Leje, da han pludselig fatter en Beslutning, og Juhani bringer Aino tilbage til hendes Fader. Han maa føre hende ned til Menneskene, saa hun kan faa Pleje. Juhani vil ikke mere lade hende dele sit Liv — en jaget Morders! — Aslak tager imod Datteren — trykker hans Haand, og Juhani drager

bort alene — uden Aino. Intet har han nu tilbage, der binder ham til Livet. Da søger han Saima, sin Moder, der nu er blevet gammel og hvid. Han tager Afsked med hende og gaar ud af Byen — da han pludselig staar ved Kroen — hører Lystigheden og Larmen derinde. Der er Fest, det er Dagen for Ruslands Sejr og Finlands Underkastelse. — Da flammer det i Juhani. Han stormer derind — taler til Bønderne — og snart efter stormer de alle mod Guvernørboligen, hvor Borodoff fejrer Festen i en udsøgt Kredt af Venner. Bønderne stormer ind — i Vildskab slaar de ned for Fode — faar Luft for deres Had — Uretfærdighederne — Tyraniet — nu sprænger de alle Baand. — Juhani faar Borodoff ned i en Slæde. Ham maa ingen røre. Han tilhører Juhani — *hans* er Hævnen.

Da Borodoff opdager, hvem der er hans Køresvend, bliver han rædselsslagen — tigger og trygler for sit Liv. De kører ud paa den tilfrosne Tamarasø. „Hvad vil du?“ spørger Borodoff skælvende. „Lade Gud dømme dine Gerninger, Borodoff — derovre paa den anden Side Søen ligger Rusland. Naar vi over Isen til Kysten der, er du fri.“ — Isen gynger under dem, Vandet sprøjter op — det er ved Foraarstide, saa Isen er ved at bryde — Rædslen maler sig i Borodoffs Ansigt — da Juhani pludselig ser paa ham. Borodoff ligger livløs i Slæden. Angsten, Rædslen — Gud har taget hans Liv. — Juhani er fri og Aino venter ham.

Storbondens Søn Juhani (Sten Lindgren) synger i Begyndelsen af Filmen en Sang til Nordmarkens Pris. Den har en morsom Forhistorie. Under Optagelserne blev Sten Lindgren og Schnéevoigt enige om, at Filmen manglede en Sang. — Der er kun een Mand, der kan digte det, vi har Brug for, lod Lindgrens Svar, og det er Finlands National-Digter Jarl Hemmer. Han befandt sig tilfældigvis i Nærheden af det Sted, hvor Nordisk Films Kompagnis Trup arbejdede, og da Schnéevoigt fremkom med sit Ønske overfor ham, stillede han sig straks elskværdig, lagde alt det Arbejde, han var beskæftiget med, til Side og gav sig i Lag med Opgaven. Den næste Dag kunde den danske Instruktør hente fem Vers om Nordmarkens Skønhed. Naar Jarl Hemmer befandt sig saa højt mod Nord skyldtes det, at han var sendt derop af et stort finsk Turistselskab for at skrive nogle Brochuretekster til deres Feriepropaganda.

JUHANIS SANG

Renen, mildast av allt skapat,
 brunstig firar han sitt bröllop
 först i höstens köld och snö.
 Händer då att tvenne sjurar
 stänga samman så att hornen
 läsas hop och båda blodögt
 segna ned och långsamt dö.

Finland, land för milda makter,
 dina lövskogsleder fanna
 älskogslek och fågellock.
 Stormen kommer, träden kvida,
 krypa frysande mot marken.
 Men hur fort mot molnen åter
 höjas lugna lövens flok.

Vargen, vildast av allt skapat,
 sök hans hona komma nära
 med ditt stålspjut eller lod!
 Ej hans tjut du hinner höra,
 innan röda käftar smälla
 kring din strupe, och på drivan
 dricker han ditt varma blod.

Finland, land för vilda makter,
 genom skogans dova mummel
 ryta dina vattenfall.
 Mycket händer under solen,
 men at forsens kraft förlamas
 och att strömmen vänder åter
 intet öga skåda skall.

Skogen växer upp mot molnen,
 forsen går sin gång mot havet,
 styrkan vet varthän den vill.
 Jord och himmel vill jag prisa.
 Vänner, som förstätt min visa,
 lyften bågarn, sjungen alla,
 skogar, fjäll och forsar till!

Jarl Hemmer.

GRATIS

FREDLOS

FREDLØS

Manuskript af
George Schnéevoigt og Fleming Lyng

Musiken komponeret og arrangeret af **Ferenc Farkas**

Ledemotiv: *Finlandia* og *Valse triste* af **Jean Sibelius**

ISCENESAT AF

GEORGE SCHNÉEVOIGT

PERSONER:

<i>Ilmari Murtaja, Storbonde i Petschenga</i>	<i>Sven Bergvall</i>
<i>Saima, hans Hustru</i>	<i>Tekla Sjöblom</i>
<i>Juhani, deres Søn</i>	<i>Sten Lindgren</i>
<i>Aslak, en Lap</i>	<i>Otto Landahl</i>
<i>Aino, Aslaks Datter</i>	<i>Gull-Maj Norin</i>
<i>Boris Borodoff, russisk Guvernør i Petschenga</i>	<i>John Ekman</i>
<i>Ivan, hans Livkosak</i>	<i>Emil Fjellström</i>
<i>Matti Paljakki, Storbonde i Petschenga</i>	<i>Robert Johnsson</i>
<i>Maikkii, hans Datter</i>	<i>Karin Albihn</i>
<i>Paavo, en Lap</i>	<i>Theodor Tugai</i>

System: *Petersen & Poulsen*.

Eneret for Danmark: **A/S KINOGRAFEN**

Finland — i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede.

Der kommer en ny Guvernør til Petschenka — den lille By højt mod Nord. Med bange Anelser afventes han af Befolkningen. Der gaar Rygter om hans Grusomhed — at han er faldet i Unaade ved Kejserhoffet i Rusland og forvist til den fjerne Provins.

Juhani Murtaja, den velhavende Bonde Ilmaris unge, kønne Søn, suser i sin Slæde til Kroen, hvor der om Aftenen er Dans. Ved hans Side sidder Maikkii, den rige Paljakkis Datter. Med sine smukke Øjne betragter hun Juhani — beundrende hans sikre Kørsel — forelsket i den unge, stærke Fvr. Men Juhani har kun Tanke for sine Heste. I den vildeste Fart

indhenter de en anden Slæde, der ligeledes jager mod Byen — og da det omsider lykkes Juhani at passere den, vender han sig med et triumferende Blik — leende mod de Kørende i den anden Slæde — uden at vide, at det er Borodoff, den nye Guvernør — og hans Livkosak, hans Slave — Ivan. Det er Borodoffs og Juhanis første Møde.

Rygterne har ikke overdrevet. Borodoff fører et sandt Rædselsregimente. Knutten hagler og Galgen staar parat — og „Raadet“ bojer lydigt Hovederne for Forodoffs Ønsker og Vilje.

Hans første Gerning er at afkræve Befolkningen deres Vaaben. Han skal vide at knægte deres Modstand — for dybest i det finske Folk ligger jo Drømmen om at afkaste det russiske Aag — igen at blive et frit Folk. Mange lyder — men Ilmaris Vaaben forbliver, hvor de er. For ham er Kærligheden til Finland stærkere end noget andet — og det gælder om at være parat, naar Øjeblikket kommer. — —

Borodoff sidder i sit Raad. Lappen Aslak har ikke betalt Skat af sine Rener. Han skal hentes ned til Afregning — og Borodoffs Blik falder paa Ilmari Mortaja: Din Søn holder jo af at køre stærkt, han skal hente ham! Juhani faar fem Dage, skønt Turen til Koma-Sletten ellers tager den dobbelte Tid.

Juhani kører af Sted — fulgt af Forældrenes gode Raad og Formaninger — og stærkt gaar det — i vildeste Fart — uden Søvn, uden Hvile. Juhani naar frem til Aslak og overtaler ham til at tage med til Guvernøren — og Aino, Aslaks Datter, ledsager ham. Der er saa meget hun maa købe i Petschenga — hun skal jo snart have Bryllup med Paavo, den unge rige Lap med de tilbedende Hundeøjne. De tager Afsked med Paavo — naar de kommer tilbage skal Brylluppet staa. Men anderledes gaar det til, for Ainos Tanker har vendt sig til Juhani, og Juhani har følt fra første Stund, han saa Aino, at hun maatte blive hans — —. Inden Fristens Udløb naar de tilbage til Petschenga — og snart efter ringer Bryllupsklokkerne i Kirken for Juhani og Aino. Og Aslak drager alene tilbage — opfyldt af Had til Finnedrengen, der tog hans Datter fra ham.

Det er Bryllupsaftenen i Mortajas Gaard. Uden for et Vindue staar Maikkii, den forsmaaede — og lytter til Lystigheden — ser de Unges Lykke. Pludselig falder hendes Blik paa Ovnens i Stuen — hvor hun engang ved et Tilfælde saa Mortaja gemme sine Vaaben. I sin afsindige Jalousi styrter hun til Borodoff — og snart efter er Bryllupslystigheden slut — brudt af Kosakkerne, der kommer ind og finder Vaabnene i Ovnens — —

Ilmari Mortaja idommes Forvisning til Sibirien — men han foretrækker Døden — for sin egen Haand. Han vil ikke trække Saima, sin Hustru, som han elsker, med i Ulykken.

— — —

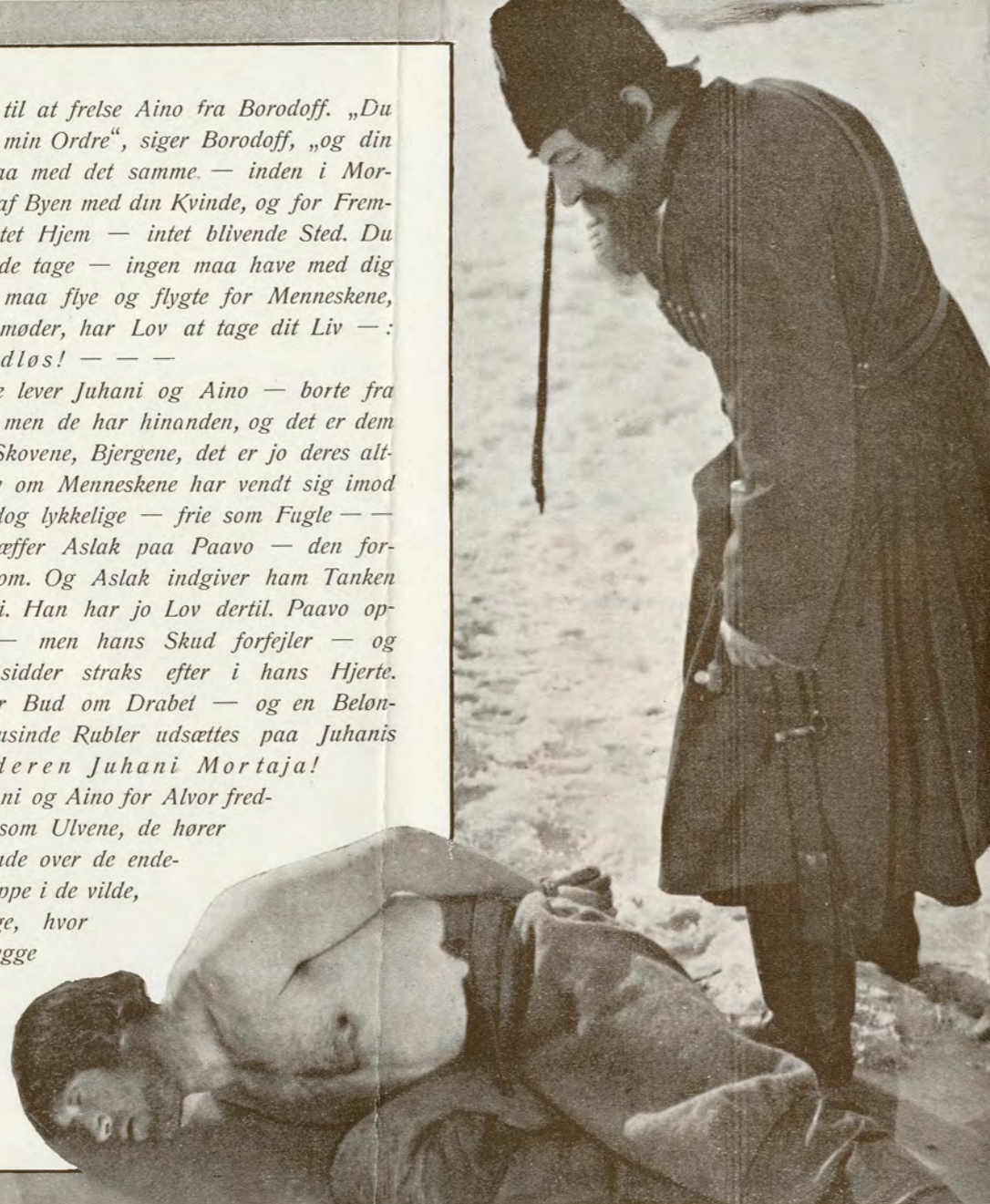
Der gaar Tid, Juhani og Aino lever for hinanden — lykkelige og søger at lindre Saimas Sorg. Men Juhani har en Angst i sig — at Borodoffs Øjne skal falde paa Aino — som de er faldet paa saa mange af Byens unge Kvinder. Og Aino er jo dog en af de smukkeste. Længe varer det heller ikke. Et tilfældigt Møde i Kirken — og snart efter — en sen Aften faar Juhani Bud fra Borodoff om at køre med et Brev til Lensmanden i Umana. Uden Mistanke tager han af Sted — men da han netop skal passere Broen over Mirja-Elven, hører han et Menneske skringe i Nød. Han styrter hen og finder Ivan fastklemt mellem Træværket ved Bropillerne, som han har været ved at save over — og i samme Øjeblik staar det hele Juhani klart: — hvorfor han blev sendt væk — skulde køre over Broen ved Mirja — en nem Maade for Borodoff at blive ham kvit paa! Han vender Slæden og kører tilbage . . . i vildeste Fart — og staar i Guvernørens

Stue — tidsnok til at frelse Aino fra Borodoff. „Du har ikke udført min Ordre“, siger Borodoff, „og din Straf skal du faa med det samme. — inden i Morgen er du ude af Byen med din Kvinde, og for Fremtiden har du intet Hjem — intet blivende Sted. Du maa intet Arbejde tage — ingen maa have med dig at gøre — du maa flye og flygte for Menneskene, for enhver du møder, har Lov at tage dit Liv — : Du er — fredløs! — — —

Som fredløse lever Juhani og Aino — borte fra Menneskene — men de har hinanden, og det er dem nok. Sletterne, Skovene, Bjergene, det er jo deres alt-sammen — selv om Menneskene har vendt sig imod dem — de er dog lykkelige — frie som Fugle — —

En Dag træffer Aslak paa Paavo — den forsmaaede Brudgom. Og Aslak indgiver ham Tanken at dræbe Juhani. Han har jo Lov dertil. Paavo op-søger Juhani — men hans Skud forfejler — og Juhanis Kniv sidder straks efter i hans Hjerte. En Lap bringer Bud om Drabet — og en Belønning paa ti Tusinde Rubler udsættes paa Juhanis Liv — Morderen Juhani Mortaja!

Nu er Juhani og Aino for Alvor fred-løse — jagede, som Ulvene, de hører tude i Natten ude over de ende-løse Vidder — oppe i de vilde, ensomme Bjerge, hvor de nu maa bygge sig deres Sne-hytte. En Sne-storm raser — Hytten ligger begravet. Sult,

Kulde — alt prøver de. Da Stormen om-sider er forbi, gaar Juhani for at søge Vildt. Da han kommer tilbage ser han Ulvespor i Sneen — lige hen mod Hyt-tens Dør. Aino har kæmpet med de ra-sende Dyr, og et Par blodige Ulvekroppe ligger for hendes Fødder. Selv er hun be-svimet — Rædslen har været for meget for hende. I Feberen fabler hun om Ulvekød — Blod og den hvide Sne.

Juhani sidder sorgbetyngt ved hendes Leje, da han pludselig fatter en Beslutning og Juhani bringer Aino tilbage til hendes Fader. Han maa føre hende ned til Menne-skene, saa hun kan faa Pleje. Juhani vil ikke mere lade hende dele sit Liv — en jaget Morders! — Aslak tager imod Datteren — trykker hans Haand, og Juhani drager bort alene — uden Aino. Intet har han nu til-bage, der blnder ham til Livet. Da søger han Saima, sin Moder, der nu er blevet gam-mel og hvid. Han tager Afsked med hende og gaar ud af Byen — da han pludselig staar ved Kroen — hører Lystigheden og Larmen derinde. Der er Fest, det er Dagen for Ruslands Sejr og Finlands Underkastelse. — Da flammer det i Juhani. Han stormer derind — taler til Bønderne — og snart ef-ter stormer de alle mod Guvernørboligen, hvor Borodoff fejrer Festen i en udsøgt Kreds af Venner. Bønderne stormer ind — i Vild-skab slaar de ned for Fode — faar Luft for

deres Had — Uretfærdighederne — Tyraniet — nu sprænger de alle Baand. — Juhani faar Borodoff ned i en Slæde. Ham maa ingen røre. Han tilhører Juhani — hans er Hævnen.

Da Borodoff opdager, hvem der er hans Køresvend, bliver han rædselsslagen — tigger og trygler for sit Liv. De kører ud paa den tilfrosne Tamarasø. „Hvad vil du“, spørger Borodoff skælvende. „Lade Gud dømme dine Gerninger, Borodoff — derovre paa den anden Side Søen ligger Rusland. Naar vi over Isen til Kysten der, er du fri“. — Isen gynger under dem, Vandet sprøjter op — det er ved Foraarstide, saa Isen er ved at bryde — Rædslen maler sig i Borodoffs Ansigt — da Juhani pludselig ser paa ham. Borodoff ligger livløs i Slæden. Angsten, Rædslen — Gud har taget hans Liv. — Juhani er fri . . . og Aino venter ham.

Storbondens Søn Juhani (Sten Lindgren) synger i Begyndelsen af Filmen en Sang til Nordmarkens Pris. Den har en morsom Forhistorie. Under Optagelserne blev Sten Lindgren og Schnéevoigt enige om, at Filmen manglede en Sang. — Der er kun en Mand, der kan digte, det vi har Brug for lod, Sten Lindgrens Svar, og det er Finlands National-Digter Jarl Hemmer. Han befandt sig tilfældigvis i Nærheden af det Sted, hvor Nordisk Films Kompagnis Trup arbejdede, og da Schnéevoigt fremkom med sit Ønske overfor ham, stillede han sig straks elskværdig, lagde alt det Arbejde han var beskæftiget med til Side og gav sig i Lag med Opgaven. Den næste Dag kunde den danske Instruktør hente fem Vers om Nordmarkens Skønhed. Naar Jarl Hemmer befandt sig saa højt mod Nord skyldes det, at han var sendt derop af et stort finsk Turistselskab for at skrive nogle Brochuretekster til deres Feriepropaganda.

JUHANIS SANG

Renen, mildast av allt skapat,
brunstig firar han sitt bröllop
först i höstens köld och snö.
Händer då att tvenne sjurar
stånga samman så att hornen
låsas hop och båda blodögt
segna ned och långsamt dö.

Vargen, vildast av allt skapat,
sök hans hona komma nära
med ditt stålspjut eller lod!
Ej hans tjut du hinner höra,
innan röda käftar smälla
kring din strupe, och på drivan
dricker han ditt varma blod.

Finland, land för milda makter,
dina lövskogslider famna
älskogslek och fågellock.
Stormen kommer, träden kvida,
krypa frysande mot marken.
Men hur fort mot molnen åter
höjas lugna lövens flock.

Finland, land för vilda makter,
genom skogens dova mummel
ryta dina vattenfall.
Mycket händer under solen,
men att forsens kraft förlamas
och att strömmen vänder åter
intet öga skåda skall.

Optaget af:

Skogen växer upp mot molnen,
forsen går sin gång mot havet,
styrkan vet varthän den vill.
Jord och himmel vill jag prisa.
Vänner, som förstått min visa,
lyften bägarn, sjungen alla,
skogar, fjäll och forsar till!

Jarl Hemmer.

